

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

Quod mœror sancto[rum], & amaritudo animi eo[rum] desce[n]dat ex
magna uirtute fidei, & iccirco co[n]solatione spiritus sancti digni sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

Psal. 76. Quam ob rem, sicut vere uanitate illam contemnit, dicens cum Psalmita, rennuit consolati
 anima mea. Quia ergo non est ibi tale secretum, noli (ait) de Lamuel regibus, id est supbis, dare
 uinum. ¶ Plerumque accidit, ut talium quispiam, gustata (ut sibi uisum est) aliqua uini huius
 portiuncula, scilicet accepto sapientiae suae scientiae sermone, siue prophetia, siue generi-
 bus linguarum, siue aliquo caeterorum charismatum quae distribuit idem spiritus, idem
 dominus, idem deus, diuidens singulis prout uult: ueretur eo in superbia faceretque haereses,
 & schismata. Hoc est quod dicit de regibus illis. Ne forte bibant & obliuiscantur iudicioque
 & mutant causam filiorum pauperis. Obliuiscuntur namque iudicioque haeretici, dum male iu-
 dicant uel sentiunt de scripturis sanctis, & hoc est mutare causam filiorum pauperis, trans-
 gredi uel transferre terminos fidei, quae propria causa est filiorum pauperis, scilicet Christi,
 qui cum diues esset (ait apostolus) pro nobis pauper factus est. ¶ Quibus ergo uel qualibus
 debetur uinum consolationis huius? Date (inquit) siceram merentibus, & uinum his qui amaro
 sunt animo. Merentes illi sunt, amaro animo illi sunt, quibus est praesentis uitae triditum, & futu-
 ra desiderium, & iccirco laudant magis mortuos quam uiuentes, sicut dicit Ecclesiastes: quod cognos-
 cunt lachrymosum exilium suum, iuxta illud. Super flumina Babylonis illic sedimus & fleuimus,
 dum recordaremur Syon. Isti bibant, isti spiritum paraclitum accipiant, & obliuiscantur huiusce ege-
 statis suae, & doloris homini non recordetur amplius: certi facti ex isto pignore, quod pedes san-
 ctorum iam sunt stantes in atrijs tuis Hierusalem, ubi nulla est egestas, & dolor non erit ultra.
 ¶ Quod meror sanctoorum, & amaritudo animi eorum descendat ex magna uirtute
 te fidei, & iccirco consolatione spiritus sancti digni sint. Cap. XIII.

Igitur dulcis meror: & o amabilis amaritudo animi, tam magnam habens re-
 muneracionem gaudij sancti, tam iocundam uisitationem tanti domini, tam su-
 auem consolacionem tanti paracliti, unde te habet spiritus hominis: unde illi p-
 misisti: Nimirum ex uirtute fidei, & uerum illi testimonium perhibes quod fi-
 des eius magna sit. Nisi enim fidem haberet in penetralibus suis, non incederet merens, non
 esset amaro animo, non se cognosceret aegenum & pauperem, non diceret (uerbi gratia)
 quod dixit rex praepotens & splendidus in gloria regni sui. Ecce sicut oculi seruatorum in man-
 nibus dominorum suorum, sicut oculi ancillarum in manibus dominae suae, ita oculi nostri ad
 dominum deum nostrum, donec misereatur nostri: Nesciret dicere, quia multum repleti
 sumus despectione, nesciret quale uel quantum in Adama honore perdidit, quantum in illo obpro-
 brium, quantum despectionem hereditauit. Hoc etenim scire, fidei est: Fides autem ipsa hominis ui-
 ta est. Vnde & Dominus in Propheta dicit, & Apostolus meminit, Iustus autem ex fide
 sua uiuit, siue, iustus autem meus ex fide uiuit. ¶ Pulchrum ergo & pium est uide-
 re, hunc introitum paracliti, ubi stanti illi ad hostium & pulsanti fides ianuam aperit, & ille
 ingressus demittit se dignantissima inclinatione in amplexum fidei, & coenat cum illa, &
 ipsa cum eo. Nunquid enim soli filio dei dicere coepit, ecce sto ad ostium & pulso: si quis au-
 dierit uocem meam, & aperuerit ianuam, introibo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum,
 & non etiam spiritui paraclito? Immo & huic, nam ipse filius dei siue uerbum dei, nunquam
 nisi per spiritum sanctum, huc ad manendum introire consueuit. Ipse spiritus sanctus dux
 est itineris siue introitionis, & miro atque ineffabili modo, cum ipse sit donum patris & filij,
 cum eo modo, de quo nunc agimus, scilicet sensibili gratia, quae magna prerogatiua est, intro-
 ierit, & patrem dat & filium, id est, cognitionem efficit patris & filij.

¶ De distantia fidei, quod & magna fides, & modica fides, & minima fides, cer-
 tas ob causas nominentur in uerbis domini. Cap. XV.

T nos quidem fere omnes fidem habemus, etenim sine fide (ait apostolus) impossi-
 le est placere deo: sed magnam fidem non omnes habemus, unde & eiusmodi gratiam
 non omnes accepimus. Denique est & magna fides, est & modica fides, est & mini-
 ma fides. Si non ita esset, non diceret alibi dominus, magna est fides tua, & alibi, quod ei
 modicum est is modicae fidei, & alibi, quanto magis uos minime fidei. De tribus istis differentiis
 breuiter aliquid pro elucidatione dicendum est. ¶ Minima fides est, ubi homines Christiani qui
 dem, & Christum confitentes, sed in seculari conuersatione uiuentes, ita de crastino cogitant &
 solliciti sunt, dicentes, quid manducabimus aut quid bibemus aut quid operiemur: ut propter hanc
 sollicitudinem

Haeretici abu-
 tunt uino spi-
 ritus sancti.
 I. Cor. 12.
 Prouer. 31.

2. Cor. 8
 Vinum dari
 merentibus
 quid sit.

Eccle. 4
 Psal. 136

Ephe. 1.
 Apo. 21.

Fides facit ho-
 minem recte
 merentem.

Psal. 132

Abac. 2
 Roma. 1.
 Hebr. 10
 Apoca. 3

Hebr. 11.

Matth. 13
 Idem. 8
 Lucae. 12.
 Minima.